

Ο ΤΟΞΙΚΟΣ ΛΑΟΣ (Μάρτιος 2007)

Συγγραφέας: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς έδωσε προχτές στη δημοσιότητα μερικά εφιαλτικά νούμερα. Απεκάλυψε ότι 205.000 τόνοι απόβλητα καταλήγουν κάθε χρόνο στις χωματερές, ενώ 600.000 τόνοι βρίσκονται πλημμελώς αποθηκευμένοι σε διάφορους χώρους. Το Υπουργείο ανακοίνωσε ένα πρόγραμμα για την αντιμετώπιση του προβλήματος και περιμένουμε να ληφθούν και άλλα μέτρα. Η εφιαλτική αυτή κατάσταση βέβαια δεν θα βελτιωθεί άμεσα. Και δεν θα φταίει μόνο το κράτος, αλλά και η άθλια νοοτροπία μας. Η ελληνική κοινωνία δεν διαθέτει την απαραίτητη κουλτούρα για την προστασία του περιβάλλοντος, ενδεχομένως ούτε καν για την προστασία του εαυτού της. Εδώ ακόμη δεν έχουμε συνηθίσει στην ιδέα της ανακύκλωσης και κανείς δεν ξεχωρίζει τα χαρτιά και τα πλαστικά από τα υπόλοιπα σκουπίδια, με αποτέλεσμα να καταλήγουν όλα στις ξεχειλισμένες χωματερές. Είμαστε συνηθισμένοι να ανεχόμαστε τα σκουπίδια στους δρόμους, έξω από την πόρτα μας, κάτω από τη μύτη μας. Όποιος περνάει από τα διόδια της εθνικής οδού νομίζει ότι χιόνισε από τα εκατομμύρια χαρτάκια που είναι πεταμένα τριγύρω. Περισσότεροι από τους μισούς οδηγούς πετάνε το χαρτάκι των διοδίων από το παράθυρο.

Για τα τοξικά απόβλητα δεν φταίνει ασφαλώς οι οδηγοί που πετάνε το χαρτάκι των διοδίων ούτε οι νοικοκυρές που δεν ανακυκλώνουν τα σκουπίδια τους. Φταίει η βιομηχανία, ιδιωτική και δημόσια. Αλλά και η βιομηχανία από Έλληνες διοικείται, που έχουν την ίδια νοοτροπία με τους υπολοίπους. Με δεδομένη λοιπόν τη νοοτροπία αυτή, αλλά και την ανάγκη προστασίας του περιβάλλοντος, ποια λύση απομένει; Οι αυστηρές ποινές για τους παραβάτες, οι συστηματικοί έλεγχοι και φυσικά αυτό που λείπει πάντα, το πολιτικό θάρρος για να εφαρμοστούν οι νόμοι. Και εδώ ερχόμαστε στο κρίσιμο σημείο. Η ασυδοσία, που βασιλεύει καθ' όλη τη διάρκεια της ελληνικής ιστορίας, δεν έχει περιοριστεί ούτε κατ' ελάχιστο. Αντίθετα, μάλιστα. Ο καθένας κάνει ό,τι θέλει, όποτε θέλει και όπως θέλει, μέχρις ότου τον σταματήσει κάποιος ισχυρότερος για να κάνει εκείνος το δικό του, και πάει λέγοντας. Αυτή η ασυδοσία διαμορφώνει φυσικά και την εικόνα της χώρας, δηλαδή του περιβάλλοντος.

Όλα αυτά βεβαίως ξεκινούν από το κεφάλι, δηλαδή από τους πολιτικούς. Όταν είναι οι πρώτοι που εκμεταλλεύονται τα νομοσχέδια που φτιάχνουν για να βγάλουν λεφτά -αγοράζουν για παράδειγμα τον Ελαιώνα και στη συνέχεια φτιάχνουν νο-

μοσχέδιο για την ανάπτυξη της περιοχής-, όταν φτιάχνουν νόμους που δεν μπορούν να τηρηθούν, όταν ελέγχονται απολύτως από τους οικονομικά ισχυρούς επιχειρηματίες και όταν, προκειμένου, να εκλεγούν καταστρέφουν περιοχές ολόκληρες για να πάρουν τις ψήφους ενός χωριού, τι μπορεί να γίνει;

Μια ελπίδα τελικά απομένει και για το περιβάλλον, όπως για όλα τα άλλα προβλήματα που εμείς και οι ηγεσίες μας δημιουργούμε. Ο «στενός κορσές» που μας βάζει η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα αυστηρά πρόστιμα. Ως σήμερα οι κυβερνήσεις προτιμούν να πληρώνουν τα πρόστιμα παρά να συμμορφωθούν με τις ευρωπαϊκές οδηγίες. Το «ευχάριστο» όμως είναι ότι, όπως πάει η ελλειμματική και υπερχρεωμένη οικονομία μας, σύντομα δεν θα μπορούμε πια να πληρώσουμε άλλα πρόστιμα, οπότε αναγκαστικά θα συμμορφωθούμε.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 3 Μαρτίου 2007, σ. Α8.